

[Statsministeren]

geringen skal fastholdes, men nu betyder den klausul faktisk, at en række af forsvarets største omkostninger stiger meget lidt. Jeg tænker på lønudgifterne. Ca. 60 pct. af forswarets udgifter er faktisk lønudgifter, og det spiller jo en stor rolle i den forbindelse, at vi så kommer igennem med synspunktet om, at de offentlige lønninger i de kommende år kun skal stige med op til fire pct. om året. Sådan er det faktisk.

Så vil jeg også minde om – og det tror jeg at selv det radikale venstre vil erkende – at forsvarsudgifterne er faktisk gennem de sidste mange år blevet en stadig mindre tyngende del af de samlede offentlige udgifter. Jeg må sige i det hele taget om forswarets budget, at det er genstand for et forlig mellem en række partier, og det forlig agter regeringen at respektere. Der bliver ikke ændret i det forlig, uden at samtlige forsvarsforligets partier måtte blive enige om det, og regeringen finder ikke noget behov for at tage initiativ til drøftelser i den forbindelse.

Hr. Niels Helveg Petersen havde indvendinger mod visse af de besparelser, vi har lagt frem. Det må vi da se på; jeg forstår godt ønsket, og det siger sig selv, at de partier, som vælger at deltage i det stykke arbejde, regeringen nu indbyder til, de, som vil bære et medansvar for en samlet politik, skal da selvfølgelig også have en indflydelse, det er klart, det er vi opmærksomme på, det kunne lige passe andet.

Må jeg sige til sidst, at når vi taler om den økonomiske situation, så er vi måske alle sammen for tilbøjelige til at tale om den i meget tekniske vendinger. Vi snakker om betalingsbalance, vi snakker om offentlige besparelser og underskud i statsfinanserne og al den slags. Vi taler altid om milliarder, og det er jo ikke let at gøre anskueligt for befolkningen: hvad er en milliard? Jeg kan oplyse for dem, der ikke ved det i forvejen, at en milliard i tusindkronesedler vejer 6 t. Det er måske også en måde at sige det på. Det er en uhyggelig talstørrelse i offentlig økonomi, og den er svær at få gjort forståelig for de mange mennesker, vi skal have bag os i vore bestræbelser for igen at få sundhed og balance i samfundshusholdningen, men vi må alligevel prøve.

Der er selvfølgelig også en anden side. Det, vi har foreslået, spiller en rolle for mennesker, det er ikke bare tal, og vi ved godt, at

der er mange familier, der ikke har det for godt i dag. Vi ved også godt, at de indkomster, familierne får i de nærmeste par år, ikke vil vokse stort, og reallønnen vil falde. Vi får ikke skabt sund dansk økonomi igen uden et fortsat reallønsfald, men hvis bare det fører til resultatet og vi kan overbevise befolkningen om, at det gør det, skal vi nok få støtte. Jeg vil gerne sige helt klart, at regeringen mener, at 1983 bliver et vanskeligere år end 1981 og 1982. Jeg ville ønske, det var anderledes, men det var ikke sandt, hvis jeg sagde, det kunne være anderledes, og den forrige regering kunne heller ikke have gjort 1983 til et bedre år end 1982 og 1981. Sådan er det! Men vi tror i den nye regering, at hvis vor politik bliver gennemført, er der et perspektiv. Holder vi fast i den politik, vi nu lægger op til, får vi skabt grundlaget for, at vi i de følgende år kan få skabt nye arbejdspladser i dansk erhvervsliv, så får de unge mulighed for en uddannelse og et job i stedet for at være henvist til bistandskontoret, så får vi efterhånden skabt mulighed for, at den store gæld afvikles, og jeg tror, dette perspektiv betyder mere for langt de fleste i befolkningen end de ekstra byrder, de i en overgang skal bære – og det skal de. Hvordan er det, det hedder i sangen om de slægter, der svandt hen? Hedder det ikke: de så kun alt for kort. Den dom ønsker vi at undgå. Vi skulle gerne være i stand til at se længere frem end til 1983.

Jeg vil gerne sige tak for den venlige, saglige og upolemiske tone, som stort set har præget debatten i dag. Jeg synes, det lover godt for det fortsatte arbejde i dette folketingsår.

(Kort bemærkning).

Wilhelm (VS):

Det ser ikke ud til, at skatteministeren vil tage ordet i ministerrækken, og jeg vil derfor stille statsministeren et par spørgsmål – der er nok ikke andre end os, der vil gøre det, for de fleste andre partier er så slatne, eller hedder det herinde fleksible, at de skifter holdning, alt efter hvem der danner regering. Det gør vi ikke.

Statsministeren lovede ved sin tiltræden, at der ikke ville ske skatte- og afgiftsforhøjelser. Nu ligger det imidlertid sådan, at hvis ikke regeringen foretager sig noget, så kommer